

desuden kan Ejerenes løsgaaende Kvæg, naar det gaar og græsser, let strejfe ind paa det Areal, som Fiskeren har faaet Brugsret over, og beskadige de forskellige Genstande, han har. Den nemmeste og billigste Maade at afværge dette paa, er ubetinget at rejse et Hegn, saaledes at det Areal, som Fiskeren har Brugsret over, bliver indhegnet. Men naar de Mænd, som skulle bestemme Skaden ved Fiskerens Brugsret, skulle fastslaa Godtgørelsen derfor, saa maa de selvfølgelig beregne for alle 5 Aar, hvad Udgifter Ejeren vil have ved at sætte et saadant Hegn. Dersom nu Fiskeren efter et Aars Forløb flytter derfra og Ejeren kun har faaet $\frac{1}{5}$ af hele den Skadeserstatning, han skulde have for de 5 Aar, er Ejeren brøstholden. Han har bygget sit Hegn, men faar ikke Erstatning for alle 5 Aar. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at det er ubilligt at bestemme, at Erstatningen skal afvikles aarligt. — Dernæst tror jeg heller ikke, at man skal være særlig tilbøjelig til at opfordre Fiskerne til hensynsløst at gøre Krav til en Mand om at afstaa sin Jord, selv om det kun er Brugsretten, til Fiskerijemed. Naar en Fiskerbefolkning ikke kan yde et Femaars Erstatning paa en Gang, synes jeg, at der er en Urimelighed i at give den Tilladelse til at ekspropriere.

Saa er der ogsaa et Mindretal, der har stillet et Forslag under Nr. 44 til § 18. Staten ejer, som vi vide, en Del Bundgarnsstader, som den nu lejer ud, og Lovforslaget gaar ud paa, at naar den Tid er kommen, hvor Forpagtningen af disse Bundgarnsstader er til Ende, saa skal Staten ikke tage Leje af dem længere, saa skulde de stilles til Fiskernes Raadighed. Det er jo ganske vist ikke nogen stor Statsindtægt, man der gaar Glip af — jeg ved ikke, hvor meget disse Stader indbringe, men det løber ikke op i ret store Summer —, men jeg ved egentlig talt ikke, hvad vi vinde ved at give denne Ejendomsret, som Staten har, til Fiskerne. Vi have jo Ejere af matrikulerede Bundgarnsstader rundt omkring ved vore Kyster, som alligevel blive ved at beholde deres, og hvorfor kunde Staten saa ikke lige saa godt beholde sine? Naar den saaledes kaster disse Bundgarnspladser i Grams til Fiskerne, vil det meget ofte foraarsage, at der bliver om ikke Slagsmaal om dem saa dog Trætte. Ere de noget værd, kunde man jo leje dem ud til Fiskerne for en billig Penge, men jeg ser ingen Grund til, at man skal smide dem helt bort. Staten

har jo beholdt visse Fiskerirettigheder — f. Eks. Østersregalet —, hvorfor kunne vi da ikke beholde Sildegarnsstaderne; da det koster ikke saa ganske ubetydeligt at holde Orden paa Søterritoriet, hvad Fiskeriet angaar, saa kunde denne lille Indkomst jo ogsaa have Betydning, hvorvel den ikke er stor.

Saa har jeg tilladt mig at stille et Ændringsforslag under Nr. 34 til § 13. Fiskevandene inde i Landet faa jo meget ofte deres Forsyning af Fisk ud fra det aabne Hav. Man kan sige, at der er maaske en Vekselvirkning mellem Fiskebestanden i Havet og Fiskebestanden inde i Landet; navnlig Ørred og Laks udklækkes jo i det ferske Vand, hvorefter de vandre ud i Havet og komme tilbage igen som større og tjenlige til Føde. Derfor har Lovforslaget ment, at Fiskerne ikke skulde have Ret til at komme ind lige foran Aamunding og Bækkes Udløb og fiske den Fisk, som er udklækket oppe i de ferske Vande, maaske ofte ved Bekostning for selve Boerne; for vi have jo mange Steder omkring i Landet Ørredgaarde og Ørredavl, hvor man søger at fremme den Side af Fiskeriet. Altsaa Fiskerne skulde ikke have Lov til at gaa ind og sætte deres Garn lige for Udløbet af disse Aaer eller Bække. Derfor bestemmes det, at Redskaber ikke maa sættes nærmere end 100 Favne for Aaers Vedkommende og ved Bække 50 Favne, men § 13, 1ste Stykke slutter med den Bestemmelse, at „hvor Forholdenes Beskaffenhed maatte gøre det ønskeligt, kunne mindre Afstande dog fastsættes af Landbrugsministeren.“ Jeg kan ikke indse, af hvilken Grund Landbrugsministeren her skal kunne gribe ind i, hvad man paa en Maade kan kalde Landboernes private Ejendomsret. Jeg har hørt, at Fiskerne tidt kunne finde et aabent Øre hos Landbrugsministeren eller Fiskerikontrollen, og jeg har hørt en nu afdød Landstingsmand fortælle, at det er nødvendigt for Fiskerne at komme saa nær ind som muligt, thi der er intet, Torsken gaar bedre efter end Ørred, der gaar op i Aaer, og naar man berøver Fiskerne Ret til at komme i Nærheden af disse Aaers Udløb, forbyder man dem paa en vis Maade Torskefiskeriet. Mange saadanne sofistiske Betragtninger kunne her gøres gældende. De langs Aaer og Bække boende Lods ejere, som drive Fiskeri, ønske ogsaa en bestemt fastslaaet Grænse, indenfor hvilken Fiskerne ikke have Ret til at komme, og jeg tror ikke, at de ville være tjente med, at Landbrugsministeren skulde kunne